

Armata a avut întotdeauna un corp valoros de istorici. Chiar mi-a plăcut ca un ofițer activ al armatei să primească premiul Academiei Române, care este cea mai înaltă distincție științifică din această țară. Îl felicit și îi felicit, de asemenea, în numele Academiei Române, pe toți oamenii de știință care lucrează în cadrul armatei, ne-a spus Eugen Simion, președintele Academiei Române, la festivitatea de acordare a premiilor anuale, organizată pe data de 23 decembrie 2005, de către cel mai înalt for cultural al României, unde, printre laureați, s-a aflat și un militar în activitate, maiorul Florin Sperlea, redactorul-șef al revistei *Document*.

Fostul nostru camarad de redacție a fost laureat cu premiul „Nicolae Bălcescu” pentru lucrarea „De la armata regală la armata populară. Sovietizarea Armatei Române, 1948-1955” (Editura Ziua, 2003) în care istoricul Florin Sperlea relevă, pe baza documentelor provenite din arhivele militare și ale fostului Partid Comunist, teroarea instituită de „organele puterii populare”. Lucrarea prezintă, în ansamblu, fenomenul epurării vechilor ofițeri, absolvenți de înalte studii în „țările imperialiste” și înlocuirea lor cu „muncitori și țărani”, educați pe bandă rulantă în școlile militare apărute peste noapte. În 1955, 90 % dintre ofițerii armatei române aveau doar studii gimnaziale. Astfel, a fost creat un instrument docil, ușor de controlat de aparatul politic, în fruntea căruia s-a aflat, pentru un timp, însuși Nicolae Ceaușescu. De menționat că aceeași lucrare a fost încununată și cu premiul „General Constantin Hârjeu” al revistei „Gândirea militară românească”, în 2003.

Amănunte despre desfășurarea festivității, precum și opiniile președintelui Academiei Române, Eugen Simion, despre armată, veți citi în numărul din februarie al revistei *Viața militară*.

✍ Locotenent Constantin MIREANU
dan_mireanu@yahoo.com

CEREMONIAL

Miercuri, 11 ianuarie a.c., în cazarma Batalionului 280 Infanterie din Focșani a avut loc ceremonialul prilejuit de plecarea în misiune în Irak a militarilor care, timp de șase luni, vor participa la efortul de stabilizare și reconstrucție a țării, în cadrul Forței Multinaționale.

Ministrul apărării naționale, Teodor Atanasiu, șeful Statului Major General, general dr. Eugen Bădălan, și reprezentanți ai administrației locale au fost împreună cu militarii focșăneni pe parcursul ceremonialului.

Militari din cadrul Batalionului 280 Infanterie au mai participat la misiuni internaționale în Kosovo (2002-2003) și în Afganistan (2004). Ei îi înlocuiesc, în teatrul de operații irakian, pe camarazii lor din Batalionul 20 Infanterie „Scorpionii Negri”, de la Craiova, care participă la misiune din luna august 2005.

Am avut onoarea, Lupi Negri!

Obişnuiam în ultimul an să mă conving pe mine însămi de autosuficiența cursurilor și competențelor profesionale dobândite, în pofida deschiderii pe care o aveam la experiențe și oportunități de învățare. Totuși, la începutul anului 2005, am avut surpriza să mă descopăr angrenată în febra selecției și pregătirii misiunii „*Enduring Freedom VII*”, cu o curiozitate și, în același timp, o atitudine fatalistă în raport cu finalizarea acestui fapt.

În sfârșit, m-am confruntat și cu emoțiile și nervozitatea începutului, având certitudinea că sunt gata pentru orice provocare profesională, cu o documentație sistematică în cabinet și cu un optimism privind facilitatea relațiilor interpersonale oarecum încheiate prin contactele specifice diverselor forme de evaluare psihologică sau instrucție de comandament sau a trupelor.

Surpriza a fost rezervată însă de concretul situațiilor nespecificate în manualele de diagnostic sau tratatele de psihologie socială. Cred că pentru început am învățat de la *Lupii Negri* entuziasmul de a aborda experiențe dintre care unele erau terifiante sau stăteau sub semnul necunoscutului sau al imprevizibilului. Am descoperit apoi, prin comunicarea cu toate categoriile profesionale, ce înseamnă autoprotecția, adaptarea, flexibilitatea în raport cu cerințele unei misiuni ce părea a fi diferită de prima.

Nu pot să nu mă opresc asupra trăirilor amestecate de pe parcursul participării la prima misiune în afara bazei. Și aici meditez nostalgic la pregătirea din ziua și seara precedentă, seria întrebărilor și disponibilitatea celor care cunoșteau răspunsurile. Am simțit „in vivo”, uzitata coeziune din studiile de psihologie și sociologie militară în relațiile simple în aparență, dar complexe la analiza aprofundată ce se creează în interiorul transportorului blindat. Pe scurt, m-am simțit ca fiind de acolo, egală celor care au înfruntat zilnic pericolul în respectarea responsabilităților asumate prin misiune. Nu am mărturisit

nimic atunci de căldura absorbită de propriul meu corp sub presiunea vestei antiglonț (care, spre mirarea mea, reprezenta o treime din greutatea mea) și transformată în liniște și seninătate în absența altei soluții când vrei să-ți protejezi colegii de îngrijorări în plus.

Am învățat apoi de la *lupi* zbuciumul și insomniile de a mă ridica la înălțimea așteptărilor lor, am învățat să accept greșeala, să observ mereu să îmi stăpânesc uneori tendința de a reacționa instantaneu. Consider că am exersat răbdarea și diplomația, conduita optimistă în raport cu schimbările într-un sistem care funcționează după reguli simple care, uneori, țin doar de supraviețuire. Am trăit în paralel cu ei dezamăgiri, suprasolicitatea, depășirea limitelor, o nouă zi cu alte și alte obiective, sarcini, acțiuni cuantificate în termeni militari.

Am exersat empatia unor momente dificile în misiunile colegilor, grindina, unică în deșert, mie bătându-mi în tavanul clădirii, iar lor pe sacii de dormit sau foile de cort. Și, puțin, deși aveam un merit minim, satisfacția misiunii îndeplinite.

M-am bucurat alături de *lupi* de importanța și aprecierile acordate de personalități de marcă din interiorul și din afara granițelor României și am resimțit împreună oboseala plăcută de după tensiunea unei vizite importante.

Am descoperit OAMENI de responsabilități, de concepție profundă, de acțiune perseverentă, de tăcere aurită sau de glumă bine gândită. Ei au fost cei care mi-au trezit afectele pe perioada celebrării Nașterii Domnului.

În fața tuturor *Lupilor Negri*, celor pe care nu i-am amintit aici, dar cu siguranță îi port în suflet, se înclină cu considerație doar „o juma' de fată”, dar cu spiritul îmbogățit de experiența din iulie până în ianuarie.

✍ Locotenent psiholog
Mirela-Claudia DRACINSCHI